

Hazaárulók itt meg ott

Komolyan szívemre vettem *Lezsák Sándor* legutóbbi intelmeit. A ZDF-adásra, vagyis *Konrád György* és *Eörsi István* a német televízióbeli szereplésére utalva az *Atilla* poétája kijelentette, hogy „Ezek az emberek hazaárulók. Ilyen egyszerű ez”. Persze egyszerű olyan kipróbált, régi hazaárulók esetében, mint *Eörsi* és *Konrád*. Ők „jogfolytonosan” azok, hiszen már a *Kádár*-rendszer is annak tartotta őket, s a villogó tehetségű *Murányi László* arany szavait megelőzve, hozzásegítették őket útlevelükhöz, menjenek, amerre látnak, vissza se térjenek. Ők azonban talán ismerték hajdani barátom s kedvenc filozófusom, *Királyhegyi Pál*, a kitűnő humorista szavait. Akitől, egy-egy „ötös” vagy „tíz-es” megjegyzése után (mármint olyan szavak, amelyekért a diktarúrában öt, akár tíz évet is lehetett volna kapni) ha megkérdezték: miért maradsz ebben a francos országban, hiszen angoltudásoddal s kitűnő külföldi kapcsolataiddal kint is megélnél, erre mindig azt felelte: „Odakint nem kunszt hazaárulónak lenni, én idehaza vagyok az!”

Hát *Konrád* meg *Eörsi* is hazajött mindig, mert egyedüli hazájának képzelte ez a bizonyost, amelyet ezért „árult”, hogy emberhez méltóbb hely legyen. No most bizony nem reszkírozom többé, hogy kiutasításomra célozzanak, tehát még visszafelé is felhagyok a hazaárulással. Nemrég *Münchenben*, előtte *Londonban* meséltem édes hazám mostani állapotairól, már holnap írok levelet, amelyben visszavonom, vagy elküldöm nekik ezt a cikket, nyilvános gyónásként.

Ha esetleg úgy értették, hogy azt mondtam (például): nagy korrupcióval és nepotizmussal, sokak illetéktelen meggazdagodásával folyik nálunk a privatizáció, ehelyett gondolják azt, hogy a magánosítás tiszta folyamat, mindent a létező legmagasabb áron adnak el, senki nem gazdagodik meg belőle illetéktelenül, kizárólag a munkavállalók járnak jól. Ha olyasmit fecsegetem volna, hogy sok nálunk a munkanélküli, ezen valójában azt értem, hogy sokak megunták a gazdaságtalan termelést, állami segítséggel új szakmát tanulnak, s máris szilárddá vált a jelenük, még rózsásabb az előttük álló jövő.

Most jut eszembe, nem mentségemre mondom, csak úgy mesélem, hogy azok a londoniak és müncheniek is derekasán árulták a hazájukat előttem, akikkel beszéltem. Olyanokat mondtak Angliában, hogy unják már ezt az inflációval, munkanélküliséggel, perspektívatlansággal és kilátástalansággal dúsitott recessziót, hogy az ifjúság meg a nyugdíjasok helyzete különösen nehéz, hogy a kormány tehetségtelen és tehetetlen. Németországban hasonlókat mondtak nekem az ő kormányukra, szidták a keletieket, hogy annyi milliárd márkát pumpálnak beléjük az adófizetők pénzéből és mégis elégedetlenek, hogy Stasi-üldözéssel szórakoznak ahelyett, hogy a jólét csökkenésének megállításával foglalkoznának, hogy elkeserítő a létező neonácizmus és idegengyűlölet, s hogy majd kiszavazzák ezt a kormányt a hatalomból a következő választásokon.

Majd nem mondanak többé ilyen hazaáruló szövegeket, remélem, ha eljutnak *Lezsák* intelmei. Megígérem, hogy megjavulok. Nehogy *Lakitelek* sátorverője büntetésül azt rója ki rám: újra meg kell néznem az *Atillát* meg a tévés *Fricit*.